

Активізація співпраці України з ОБСЄ є один з найважливіших процесів євроатлантичної та європейської інтеграції держави, забезпечення недоторканності кордонів, цілісності, національних інтересів, визнання, стабільності та розвитку як правової держави.

Подальшому вектор досліджень у питанні безпеки можна сформулювати як аналіз співпраці України з ОБСЄ через різноманітні конфлікти, такі як триває і по нині на сході, вирішенні проблем, стабілізацію відносин між Російською Федерацією та Україною – це важливо саме через те, що цей конфлікт безпеку та стабільність в Європейському просторі порушує.

Також не можна не відзначити економічну та соціальну нестабільність нашого світу у зв'язку з глобальною пандемією ковіда та з недавніх пір дуже проблемним сектором кіберзлочинів. Тероризм також є загрозою яка повинна вирішитися по мірі послаблення суперечок та озброєних конфліктів.

Список використаних джерел:

1. Макар Ю. І. Україна в міжнародних організаціях: навч. посіб. / [Макар Ю. І., Гдичинський Б. П., Макар В. Ю. та ін.]. – Чернівці: Прут, 2009. – 880 с
2. Інтеграційні проекти України з регіональними та універсальними міжнародними структурами [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.pidruchniki.ws/11570718/politologiya/integratsiyni_proekti_ukrayini_regionalnimi_universalnimi_mizhnarodnimi_strukturami;
3. Результати головування України в ОБСЄ у першому півріччі 2013 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.mfa.gov.ua/ua/about-ukraine/international-organizations/osce.1>
4. Кожара Л. Головування України в ОБСЄ – свідчення високого міжнародного авторитету [Електронний ресурс] / Л. Кожара. – Режим доступу: <http://www.partyofregions.org.ua/news/51013efa3fcad0ff0f0001bc>

Канд. екон. наук Бондаревська К. В., Калініна М. А.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

МІЖНАРОДНИЙ ПОДІЛ ПРАЦІ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Міжнародний поділ праці займає ключове місце у правильному функціонуванні міжнародної економічної системи та міжнародних економічних відносин. Відмінність окремих країн в соціальному або економічному плані на сьогоднішній день відіграє вирішальну роль для розвитку не лише однієї країни, а й для розвитку усього суспільства в цілому. Міжнародний поділ праці – це складна економічна система, важлива для здорового та стабільного функціонування світової економіки. Впродовж

історії на неї впливали різні політичні, економічні та соціальні процеси. При цьому можна зробити висновок, що міжнародний поділ праці дає шанс пришвидшити темпи економічного розвитку. Яскравим прикладом є такі високорозвинені країни, як: Німеччина, Японія, Сінгапур та Південна Корея. І навпаки, країни, які не здобули відповідне місце у міжнародному поділі праці, мають нижчі темпи розвитку, а також засвідчують зменшення активності виробництва.

Міжнародний поділ праці сформував певні світові важелі впливу та світові товаропотоки. Найбільш масштабним на сьогоднішній день є товарозв'язок між Північною Америкою та Азією. За ним за своїм значенням йде зв'язок між Західною Європою та Азією, а потім – між Північною Америкою та Західною Європою. Близько 50% світового товарообороту припадає на розвинуті країни США, Азії та Західної Європи. Їх перевага в тому, що вони випереджують інші економіки світу в наукоємних галузях та активно займаються виробництвом високотехнологічних товарів. Не остання роль в світовій торгівлі відведена для міжрегіональної торгівлі країн ЄС, США, а також співробітництву США та Японії. Сучасним економічним «титаном» став Китай. Останні роки відображають економічне протистояння між Китаєм та США. Так, у 2017 році торговельний оборот між США і КНР становив 710,4 млрд дол. Експорт з США склав 187,5 млрд дол, імпорт в США – 522,9 млрд дол. Таким чином, торговий дефіцит США з Китаєм становив 335,4 млрд дол [1]. Останні 10 років величезний торговий дефіцит між двома країнами продовжує зростати на користь Китаю.

У товарній структурі світової торгівлі домінують товари – готові вироби і напівфабрикати. Також, однією з тенденцій є те, що скорочується питома вага продовольства і сировини, за виключенням палива (рис. 1).

Не останню роль в сучасній міжнародній торгівлі відіграє обмін послугами. Найбільш розповсюджені види послуг: інформаційні, транспортні, туристичні, зв'язку, банківські тощо. Серед країн, які випереджують інші країни у цьому секторі – США, Японія та азіатські країни, країни Західної Європи (рис. 2).

Найбільший обсяг міжнародної торгівлі припадає на промислово розвинуті країни і одночасно зростають обсяги торгівлі країн, що розвиваються та країн з перехідною економікою.

Можливості, перспективи і роль міжнародних економічних відносин, значення і співвідношення їх основних форм і напрямів визначаються поглибленням міжнародного поділу праці, переходом до високих його типам. Серед основних перспектив: очікуються інтенсивні зрушення від традиційних до наукомістких та технологічно складних виробництв; кооперація також стане охоплювати всі рівні відтворювального циклу; дематеріалізація зв'язків; процес транснаціоналізації; модель міжнародний поділ праці продовжить формуватися на основі інформаційних технологій і комунікацій і нових форм організації МЕН; розвиток глобалізації.

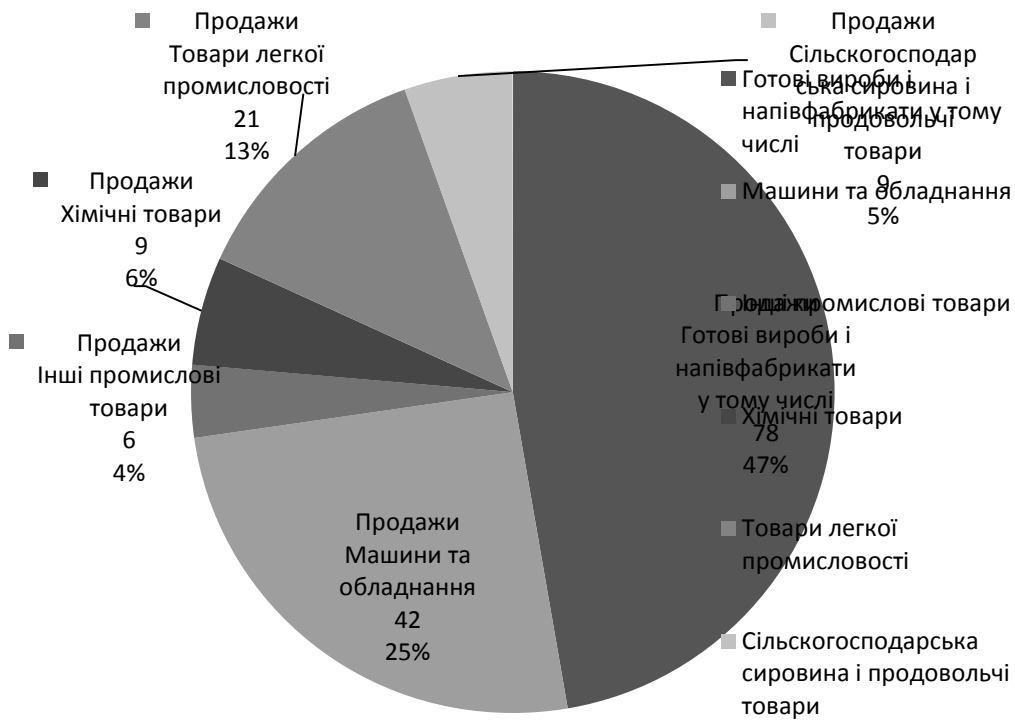

Рис. 1. Товарна структура світової торгівлі (%) 2019 р.
Складено авторами за даними [2]

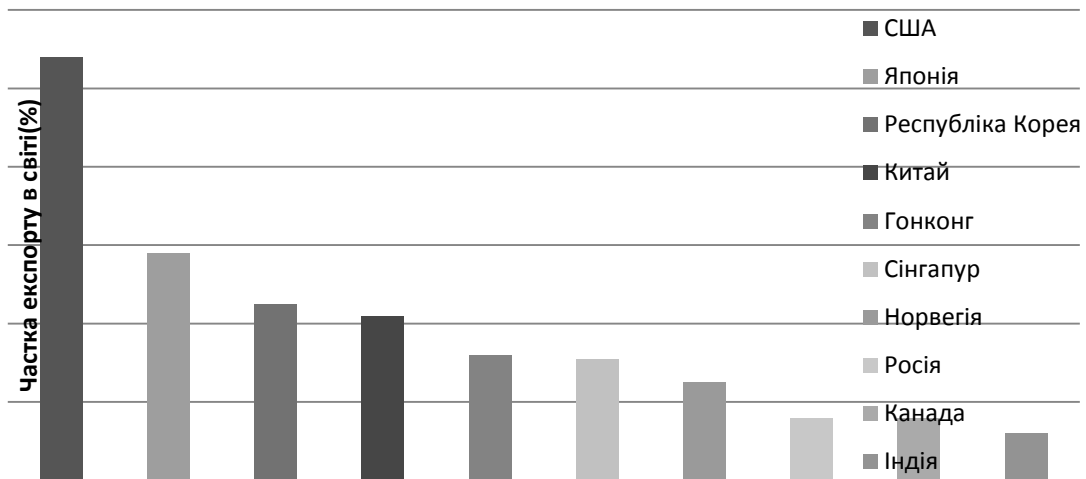

Рис. 2. Провідні експортери з надання послуг, 2019р.
Складено авторами за даними [3]

Список використаних джерел:

1. Trade statistics IMF. Official site of International Monetary Fund URL: <https://data.imf.org/?sk=9d6028d4-f14a-464c-a2f2-59b2cd424b85>(Дата звернення 10.03.2021)

2. The main exports of all countries. LiveJournal.URL: <https://gdavydoff.livejournal.com/164916.html> (Дата звернення 10.03.2021)
3. The structure of the world's services exports in 2019. Trend Economy. URL: <https://trendeconomy.ru/data/h2/services/TOTAL>(Дата звернення 10.03.2021))

Канд. екон. наук Бондаревська К. В., Синяговська А. О.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ СПІВРОБІТНИЦТВА УКРАЇНИ ТА НАТО

Сучасний етап розвитку соціально-економічних відносин характеризується необхідністю посилення співпраці України та міжнародних організацій. Так, у 1991 р. зі здобуттям незалежності Україна почала брати активну участь та співпрацювати з ними. Особливої важливості наразі набуває співробітництво з НАТО (Північноатлантичним Альянсом). Відтак, серед країн СНД Україна першою приєдналася до Програми «Партнерство заради миру» після підписання відповідного рамкового документу 8 лютого 1994 р. [1]. На сьогоднішній день тенденції співробітництва між Україною та НАТО визначаються такими основними документами, як: Хартія про особливе партнерство між Україною та Організацією Північноатлантичного договору, що підписана під час Мадридського саміту Альянсу 9 липня 1997 р., та Декларація про доповнення Хартії про особливе партнерство, схвалена у серпні 2009-го в Брюсселі, з урахуванням результатів Бухарестського саміту [2]. У межах саміту, країнами-членами Альянсу були прийняті основні завдання щодо реформування та змін в оборонній галузі України, які спрямовані на посилення власної військової безпеки, а також підвищення співпраці між Збройними Силами України та силами НАТО (рис. 1).

Рис. 1. Ключові завдання оборонного співробітництва між Україною та НАТО